

Phần 4

Chương 13

Phụng Hoàng Rụng lông Bằng Gà

Hành tẩu giang hồ không chọc vào ba loại người, một là người phương ngoại, hai là nữ nhân, ba là trẻ con. Đặc biệt là hai loại người phía sau, trên giang hồ lòng người hiểm ác, nữ nhân và trẻ con nếu dám một mình hành tẩu, nếu không có thực lực thì cũng có chỗ dựa hiển hách.

Không may, hai loại này Hoa Diễm Cốt đều chiếm trọn.

Nếu báo ra tên của sư phụ, cả nước trên dưới có hơn một nửa số người đều mặc cho nàng muốn làm gì thì làm, và nàng lại vừa được chân truyền của sư phụ, dùng roi xuất thần nhập hóa, những tên nhị lưu trên giang hồ dù không một đánh mười thì cũng không phải là đối thủ của nàng.

Nhưng trên đời này, không phải bất cứ ai cũng nể mặt sư phụ nàng. Và nàng tuy có thể một đánh mười, nhưng nếu đối phương không phải kẻ tầm thường mà là cao thủ võ công cao cường thì dù có một trăm Hoa Diễm Cốt cũng không đánh lại được một kẻ ấy.

Nếu như đối phương chiếm hết hai điều thì dù là nàng cũng chịu thiệt lớn.

Hoa Diễm Cốt chưa từng đánh giá cao bản thân nhưng mãi đến khi đến giờ khắc này nàng mới phát hiện, thì ra nàng quá đánh giá thấp kẻ địch.

Ngoài thành thập lí đình, cỏ vàng tiêu điều, dập dìu theo gió.

Hoa Diễm Cốt tay cầm roi dài thờ dốc nhìn đối phương, cánh tay, trước ngực, hông, đùi đều có rất nhiều vết thương đang chảy máu, khiến nàng như thể đóa hoa thê diễm nở giữa hoang nguyên.

Vân Tà đứng trước nàng không xa, cổ áo lông thú màu đen bay lượn theo gió, hần ta nâng thanh bán nguyệt đao đến bên môi, chiếc lưỡi đỏ tươi khẽ liếm trên lưỡi đao, sau đó phát ra tiếng cười tựa như dã thú, âm thanh trầm thấp: “Mùi vị của nàng... khiến ta phát cuồng.”

Mây tan trăng sáng, một tia ánh trăng soi lên gương mặt hần ta, chiếc mặt nạ Thao Thiết thô kệch phát ra ánh sáng dữ tợn, che khuất một nửa trên gương mặt hần ta. Khóe môi cong lên nụ cười khiến nàng toàn thân run rẩy.

“Người rốt cuộc là kẻ nào?” Hoa Diễm Cốt không tìm được nghiêng răng hỏi: “Dù cho chết, chí ít cũng để ta chết cho rõ ràng!”

Tam đại tông môn họa bì sư, rốt cuộc từ lúc nào mà xuất hiện một quái vật như vậy! Hơn nữa là quái vật phản bội sư môn như thế này tại sao nàng không nhận được chút tin tức nào?

“Tại sao ta lại giết nàng?” Vân Tà liếm môi, lưỡi nhác nhìn nàng, “Nàng là người nữ nhân ta lựa chọn, ta không những không giết nàng, không chừng còn bảo vệ nàng...”

Dứt lời, tay áo khẽ phát, thanh bán nguyệt đao bằng xương thú xuất khỏi bao kiếm cắm ngược về sau, đâm vào vị nam tử lẳng lẳng lần đến sau lưng hắn ta.

Thanh đao từ từ rút ra mang theo máu tươi, hắc y nhân ngã xuống sau lưng Vân Tà, lưỡi đao khẽ vung dưới đất liền xuất hiện một vết máu, hắn ta cười như không cười nhìn Hoa Diễm Cốt: “Nhưng nếu không có ta, bọn sâu bọ bên cạnh nàng vẫn là giết sạch hết... ai da, đừng nhìn ta như vậy, nam nhân đều là dã thú có tính chiếm hữu rất cao a!”

Ba bóng đen xuất hiện trước mặt Hoa Diễm Cốt, người dẫn đầu lên tiếng: “Chủ nhân, chúng thuộc hạ ngăn hắn ta lại, xin người hãy nhanh chóng về bên cạnh quân thượng!”

Họ và vị nam tử khi nãy bị Vân Tà giết chết kia đều là tử sĩ sư phụ ban cho nàng. Sư phụ yêu thương hai đồ đệ như mắt mình, sư phụ không cho phép xảy ra bất kì sơ suất nào, mặc cho hai người phản đối vẫn ngang nhiên ra lệnh cho bốn người tử sĩ theo cạnh bảo vệ, lúc trước nàng và Hàn Quang đều cảm thấy không cần thiết nhưng nay nàng chỉ hận khi đó sao chỉ chọn lấy bốn người tử sĩ, đáng ra nên lấy bốn trăm người a...

“Cũng được.” Vân Tà từ từ tiến về phía nàng, lưỡi đao lê dài dưới đất vẽ ra một vết máu dài, “Dù cho là con sâu, nuôi lâu cũng có tình cảm. Nàng chạy xa một chút, không nhìn thấy thi thể không nghe thấy tiếng hét thảm thiết của họ sẽ không đau lòng...”

Mặt Hoa Diễm Cốt trắng bệch.

“Xin đừng bị những lời nói của hắn ta làm lung lay.”

Người dẫn đầu càng mặc nhiên đáp: “Nếu người sống, chúng thuộc hạ chết cũng xứng đáng. Nhưng nếu người chết chúng thuộc hạ cũng không tham sống sợ chết.”

Không biết vì sao khi nghe thấy lời của họ, nàng bất giác nhớ lại tiêu tử sĩ đang ở nhà đợi nàng trở về. Khẽ lắc đầu, nàng nhắm nghiền mắt: “Hãy báo tên ra!”

Ánh mắt họ lập tức lộ ra vẻ kích động. “Thư Long.” “Ô Kiếm.” “Lưu Dụ và... vị huynh đệ vừa chết khi nãy tên là Lâm Cường.”

“Ta nhớ rồi.” Hoa Diễm Cốt từ từ đáp, sau đó không do dự nhanh chóng quay người trốn khỏi.

Sau lưng nàng, ba người tử sĩ đã hạ quyết tâm dù lần này có phải bỏ mạng cũng phải ngăn kẻ địch lại cho chủ nhân! Chỉ bởi vì hành động khi nãy của nàng là thừa nhận họ, dẫu họ có chết nhưng tên họ vẫn sẽ theo sau tên nàng lưu vào

sử sách tông tộc, từ nay về sau không còn là kẻ vô danh không ai biết đến mà sẽ là tấm gương cho tất cả tử sĩ trong gia tộc, và con cháu thân nhân của họ sẽ được chăm sóc chiếu cố... Nếu được vậy thì chết có tiếc gì?

Ba người tử sĩ nhìn Vân Tà bằng ánh mắt kiên định, từ từ liệt ra sát trận, vây lấy hắn ta. Mây đen bao phủ lần nữa che khuất bầu trời, bóng đen ấy rơi trên gương mặt Vân Tà khiến hắn ta như yểm⁽¹⁾ hút lấy màn đêm và tà niệm mà sinh thành, nụ cười đầy lười nhác tà mị...

“Bữa tiệc của Thao Thiết...” Vân Tà từ từ nhấc thanh cốt đao lên, chỉ về phía ba tử sĩ, lười nhác mỉm cười, “Bắt đầu từ các người trước... bọn cá tạp.”

Lời nói vừa dứt, một luồng huyết khí xung thiên tràn ngập cơ thể Vân Tà, phảng phất như bữa tiệc phủ đầy sắc máu, dần dần vây hãm lấy cả ba người vào bên trong...

Họ không phải đối thủ của hắn ta.

Điều này, Vân Tà biết, ba người tử sĩ biết và Hoa Diễm Cốt cũng biết.

Nàng vận khinh công lướt đi nhanh trên con đường đá xanh, trong lòng biết ba người tử sĩ đó ắt phải chết nhưng nếu nàng lưu lại đấy thì cũng chỉ tăng thêm một thi thể mà thôi. Bây giờ nàng chưa thể chết, xuất hiện một quái vật như vậy mà nàng không hề biết gì, vậy có nghĩa đại sư huynh và sư phụ cũng không biết việc này.

Thế này là thế nào?

“Tình báo do đại sư huynh quản, rốt cuộc huynh ấy đã xảy ra chuyện gì?” Trong lòng Hoa Diễm Cốt trầm nghĩ, “Hay là tam đại tông môn kia có phản đồ nhưng lại cố ý giấu đi tin này, nhưng tại sao phải giấu chứ? Không lẽ trên người tên này có bí mật gì không thể tiết lộ cho nên không thể để hắn ta bị người khác bắt được?”

“Đang nghĩ gì vậy?” Một âm thanh tà mị vang lên sau lưng nàng. Tiếp đó thanh cốt đao nhuộm máu sượt qua sóng lưng Hoa Diễm Cốt.

Nàng hét lên một tiếng, ngã xuống đất, nhưng một đôi tay lại dang ra từ sau lưng ôm chặt nàng vào lòng. Chiếc lưỡi ấm nóng dọc theo vết thương ở lưng nàng từ từ trườn lên, sau cùng dùng răng cắn vào cổ nàng, rồi dùng lưỡi từ từ liếm láp, tựa như đang thưởng thức một món ngon hiếm có.

“Nghiệt súc! Ta liều mạng với ngươi!” Cả đời Hoa Diễm Cốt chưa từng chịu nổi nhục nhã như vậy, nàng vừa giận vừa thẹn rút roi liều mình với Vân Tà. Nàng ra tay nhanh, Vân Tà càng nhanh hơn nàng.

‘Crắc’ cánh tay trái cầm lấy roi của Hoa Diễm Cốt gãy trong tay hắn ta.

Cơn đau ập đến, trước mặt nàng bỗng đen sẫm, suýt nữa là trút hơi thở.

Vân Tà nhẹ nhàng ôm lấy nàng hôn nhẹ lên trán, rồi dùng răng cắn lấy y phục trên vai nàng, kéo xuống, mãi cho đến lúc lộ ra vai và xương đòn, hắn ta

mới hài lòng cúi đầu cắn mạnh vào vai nàng, giọng trầm khàn thân mật vang lên bên tai nàng: “Cho nàng một bài học thích đáng, tốt nhất hãy nhớ lấy lời của ta... Diễm Cốt, nàng là người ta lựa chọn, từ nay về sau chỉ có ta có thể bảo vệ nàng và cũng chỉ có ta có thể khiến nàng bị thương.”

Tay khế dùng lực nổi lại cánh tay trái của Hoa Diễm Cốt, sau đó mỉm cười bỏ nàng ra.

Vết thương của Hoa Diễm Cốt tuy không chí mạng nhưng mất máu quá nhiều khó tránh suy yếu không còn sức lực. Nàng bước loạng choạng, sau đó lạnh lùng ngẩng đầu nhìn vị nam tử đứng trên mái nhà.

Ánh trăng lơ lửng sau lưng hắn ta, Vân Tà vuốt ve môi mình hài lòng nói: “Lần này coi như làm quen chút, ta rất thích nàng... cho nên, ta sẽ luôn theo cạnh nàng, lần sau nếu còn thua ta, ta sẽ thật sự ăn nàng.”

“Người không có cơ hội đó...” Hoa Diễm Cốt căm giận nhìn chằm chằm hắn ta, yếu ớt nói.

Bởi vì, kì thử luyện của nàng đã hết, tiếp sau đây là ngày nàng trở về bên cạnh sư phụ!

“Hahaha...” Mây đen che phủ, đợi khi ánh trăng ló dạng, thân ảnh của Vân Tà đã biến mất trước mắt nàng, chỉ còn giọng nói của hắn ta từ xa truyền đến, phảng phất như ở phía sau nàng nhưng cũng như ở xa tận chân trời, “Con mèo biết vùng vẫy mới là con mèo tốt...”

“... Người cũng chỉ có thể kiêu căng một thời gian thôi!” Hoa Diễm Cốt giữ vết thương loạng choạng xoay người đi.

Bây giờ đã là canh hai, cả trấn Thẩm Hương sớm đã không còn một bóng người, duy chỉ có tiếng nước suối róc rách vang vọng bên tai.

Cầu nhỏ, nước chảy, gian nhà... trận đại chiến khi nãy cứ như một giấc mơ.

Nhớ lại bốn người tử sĩ theo cạnh bảo vệ nàng suốt hai năm nhưng chưa từng lộ diện trước mắt nàng, trong lòng Hoa Diễm Cốt thoáng hiện cảm giác đau lòng, có lẽ điều may mắn duy nhất chỉ có một... “Còn may trước khi ra cửa... không đưa Kinh Ảnh theo.” Nàng nhỏ tiếng nói, cơ thể mỗi một không may đụng phải một người.

“Ai da, người muốn chết à!” Đối phương phát ra tiếng hét chói tai, nhưng rồi lại bỗng chốc giật nảy mình, “Người, người là?”

Hoa Diễm Cốt nheo mày, nàng cảm thấy giọng nói này dường như có chút quen thuộc. Ngẩng đầu lên, trước mắt nàng là một khuôn mặt cực kì ghê tởm. Trên gương mặt phóng túng quá độ chỉ có chiếc mũi chĩa rượu không ngừng rung động khiến người khác khó mà quên được. Và còn y phục thêu đầy hoa đào hồ điệp kia đã nói lên thân phận của kẻ ấy...

“Tên hái hoa...” Hoa Diễm Cốt khinh miệt thốt ra ba chữ này, sau đó không chút do dự vòng sang bên cạnh hắn ta rời khỏi.

Hung danh của Hoa Diễm Cốt trong giới bọn hái hoa đã được truyền tụng rất lợi hại, nhưng cộp xuống đồng bằng bị chó ức hiếp, phụng hoàng rụng lông không bằng gà, dù thường ngày nàng có lợi hại đến đâu bây giờ nhìn bộ dạng thương tích đầy mình, hơi thở yếu ớt, trái tim của tên hái hoa cũng bỗng chốc sống lại.

“Hoa gia muội muội, nhìn bộ dạng muội bị thương không nhẹ a, có cần ta đi mời đại phu cho muội không?” Hấn ta giả vờ có lòng tốt dịu lấy tay Hoa Diễm Cốt.

“Tránh ra!” Hoa Diễm Cốt ảo não hét hấn ta ra, sau đó một mạch đi về phía Hồng Dục đường.

Nàng không hề biết hành động vờ dịu nàng khi này, thực chất là thử xem khí lực bây giờ của nàng như thế nào. Sau lưng Hoa Diễm Cốt, tên hái hoa nhìn bóng lưng bị thương và làn da ẩn hiện dưới lớp y phục bị rách, hấn không kìm được ánh mắt phát ra hai luồng sáng tham luyến.

Trong phút chốc trong lòng hấn ta thoáng qua lời hứa của gia chủ Cố Triều Huy: “Ai có thể giúp ta có được Hoa Diễm Cốt, ta ắt thưởng hấn ta ngàn lượng hoàng kim!”

Ghi chú:

1. Yêm: lợi hại hơn ma quỷ, do oán niệm nhập vào xác chết sinh ra yêm.

Chương 14

Nhất Kiếm Sương Hàn Thập Tứ Châu

Chân trời ửng sáng, mưa ngâu lả tả một cơn.

Khói mưa Giang Nam, ướt đẫm ngõ nhỏ đá xanh.

Phá vỡ không gian tĩnh lặng của trấn nhỏ là tiếng bước chân loạn xạ. Tên hái hoa đi đầu phải phải tay áo thêu đầy hoa đào, thỉnh thoảng xoa xoa cái mũi chát rệu, dưới cánh tay kẹp lấy vài phong lễ vật, lớn tiếng quát những tùy tùng sau lưng: “Mau lên mau lên! Làm hỏng đại sự của cô gia, cẩn thận bộ da của các người!”

Các tùy tùng theo sau một nửa là tì nữ tay cầm lễ vật lụa là, nửa còn lại là gia đình cao to khỏe mạnh. Rõ ràng là muốn tiên lễ hậu binh.

Hoa Diễm Cốt không hề biết rằng mình vừa thoát khỏi long đàm lại bị một lũ chuột nhắm vào, nàng khó khăn lắm mới lần về đến trước cửa nhà, đã lập tức bị người đứng trước cửa bế dậy.

Hiển nhiên Kinh Ảnh đã ở trước cửa đợi suốt đêm, đêm khuya sương giá gột rửa mái tóc hấn càng thêm đen thêm bóng, khi sượt qua khuôn mặt Hoa Diễm Cốt cứ tựa như hai ngòi viết lông đã chấm mực.

“Rất nhiều người giành điếm tâm sao?” Kinh Ảnh bế Hoa Diễm Cốt vội vã chạy vào phòng.

Hoa Diễm Cốt ngậy người, nàng sực nhớ lại lí do nàng ra ngoài đêm qua là đi mua chút điếm tâm....

“Lần sau ta đi.” Kinh Ảnh đẩy cánh cửa phòng ra, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, kiên định nói, “Giành thức ăn... ta sẽ tuyệt đối không thua.”

Khỏe môi nàng khê giật, không biết tại sao, vết thương bỗng nhiên không còn đau đến thế nữa.

“Kinh Ảnh.” Nàng nhìn chằm chằm Kinh Ảnh, có lẽ vì mất quá nhiều máu nên khiến giọng nói nàng cũng có đôi phần khàn khàn, “Ta có thể tin người không?”

Kinh Ảnh lặng người, đôi mắt đen láy chăm chú nhìn gương mặt nàng. Nàng cũng nín thở lắng lắng nhìn hắn.

Họa nhân họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm, Hoa Diễm Cốt thân là một họa bì sư, hơn ai hết nàng hiểu lòng người là hiểm ác nhất. Ngoài sư phụ và đại sư huynh, nàng chưa từng dễ dàng tin tưởng bất kì ai. Sở dĩ nàng hỏi như vậy, thay vì nói nàng hỏi hắn chỉ bằng nói nàng đi hỏi chính bản thân mình.

“Diễm Cốt hy vọng ta làm gì?” Khụy một chân bên giường nàng, Kinh Ảnh điềm tĩnh hỏi.

“... Đi mua một ít lương khô, rồi thuê một cỗ xe ngựa, chúng ta sẽ đến kinh thành.” Hoa Diễm Cốt mỉm cười yếu ớt, “Nếu có thể tóm được một đại phu cùng lên đường vậy thì càng tốt.”

Kinh Ảnh dùng kiếm chống đất đứng dậy, khẳng định chắc nịch: “Bây giờ ta sẽ đi tóm.”

Nhìn bóng lưng xa dần của Kinh Ảnh, Hoa Diễm Cốt thở dài rút một tấm kim bài từ dưới giường ra, đưa đến trước mặt. Ánh sáng vàng sẫm rơi vào mắt nàng, Hoa Diễm Cốt thần sắc phức tạp lắm lắm: “Có lẽ hắn là người tốt, nhưng... bây giờ ta không thể mạo hiểm...”

Nàng khê thở dài, giấu tấm kim bài trở về dưới giường, sau đó từ trong ngăn bí mật lấy ra một lọ thuốc màu trắng. Cởi bỏ y phục, cẩn thận bôi dược cao lên vết thương, nhưng không ngờ chỉ được một nửa đã có một loạt tiếng bước chân từ xa vọng lại.

Nàng giật nảy mình, vội vàng mặc y phục vào, giây phút tiếp đó, cánh cửa phòng đã bị kẻ khác thô lỗ đẩy ra.

“Hoa cô nương, chúc mừng cô nương!” Một tên hái hoa dung mạo kinh tởm hất tay áo ngang nhiên bước vào, vừa đứng vững hắn ta liền phẩy tay. Một hàng tỉ nữ thái y từ phía bên tay phải hắn ta lũ lượt kéo vào, tay cầm hộp lễ vật bốn màu, cúi đầu lắng lắng đứng một bên. Một hàng gia đình thanh y từ phía tay

phải hấn ta nhanh chóng xông vào, ai nấy đều lung hùm vai gấu, vẻ mặt hung tợn đứng một bên.

Hoa Diễm Cốt lạnh lùng liếc nhìn họ, cánh tay trái len lén giữ lấy chiếc roi dài màu đỏ đặt cạnh người.

“Sở dĩ hữu duyên thiên lí lại tương hội, nguyệt lão hồng tơ tam thế se.” Tên hái hoa ấy ném một phong văn thư của quan phủ lên bàn, một chân đạp ghế một tay cầm lấy tử sa hồ trên bàn uống ừng ực, mãi cho đến khi không còn một giọt, mới vừa cười ‘hei hei’ giấu tử sa hồ vào tay áo vừa nói với Hoa Diễm Cốt, “Cô gia ái mộ cô nương đã lâu, tân pháp vừa ban ra, thời gian gần đây người đều ăn ngủ không yên, chỉ sợ quan phủ phối cô nương cho tên hạ lưu thô bỉ nào đó, nhưng không ngờ văn thư của quan phủ cư nhiên phối hai người làm một đôi, đây có lẽ là ý trời như tương truyền a!”

“Mua thì đúng hơn.” Hoa Diễm Cốt lướt nhìn phong văn thư của quan phủ, mặt không biểu cảm nói.

“Hoa cô nương hấn nói đùa rồi, nào, mời vui vẻ lên kiệu.” Tên hái hoa ‘hei hei’ ra hiệu cho bọn gia đình cao to.

Họ lập tức giương nanh khía vượt xông lên, sau đó liền bị một roi quật trở về.

Chát chát chát! Tiếng roi của Hoa Diễm Cốt đánh xuống nền đất vang vọng, nàng mỉm cười lạnh lùng: “Muốn ta vui vẻ lên kiệu? Đơn giản thôi, làm ta vui trước!”

Cả đám người ai nấy nhìn nhau, ta đẩy người người đẩy ta.

Chát chát chát, chiếc roi của nàng quật xuống bên chân tên hái hoa: “Để ta vui một lúc đã!”

“Nô tài lập tức đi mời bách hỷ lạc công, giang hồ tạp kĩ...” Lời chưa dứt tên hái hoa đã biến mất trong tầm mắt.

Hấn ta đã chạy rồi, những thủ hạ còn lại tự khắc là lui theo, chỉ còn lại một mình Hoa Diễm Cốt dở khóc dở cười.

“Cọp xuống đồng bằng... bị chó ức hiếp.” Nàng phun ra một ngụm máu, thờ dốc ngồi xuống ghế, bởi vì sợ thương tích thêm nặng mà nàng tự điễm các huyết đạo của mình nhưng trong trận náo loạn khi nãy đã giải đi một nửa, Hoa Diễm Cốt nhất thời khí huyết dâng trào, vết thương càng thêm nặng.

Cánh cửa ‘két’ một tiếng mở ra, Hoa Diễm Cốt ngỡ rằng tên hái hoa quay trở lại, vội vàng cầm roi trút một phát: “Làm ta vui!”

Kinh Ảnh mặt không cảm xúc giữ lấy chiếc roi, bình lặng hỏi: “Diễm Cốt... muốn ta làm sao khiến Diễm Cốt vui?”

“Là người à...” Nhìn thấy Kinh Ảnh nàng thờ phào, sau đó ngã vào vòng tay hắn.

Nàng ngủ một giấc thì là ba ngày ba đêm. Trưa ngày đầu tiên, nàng mê mê tỉnh tỉnh tỉnh dậy, nhìn thấy người ngồi ở đầu giường, nàng gương cười: “Tất cả đã chuẩn bị xong rồi chứ?”

Kinh Ảnh gật gật đầu, tay chỉ về phía góc tường. Một bao lương khô to, và một vị đại phu bị trói hết như bao lương khô chắt ở góc tường.

Vị đại phu nước mắt đầm đìa và Hoa Diễm Cốt bốn mắt nhìn nhau, nàng khẽ thở dài: “Ta có thuốc, ngươi thả hấn ta đi đi.”

Kinh Ảnh tiện tay một kiếm cắt đứt dây trói trên người vị đại phu. Hoa Diễm Cốt mắt tiễn vị đại phu vội vã chạy khỏi, quay đầu lại thì đã thấy Kinh Ảnh ôm một đồng lọ thuốc đỏ xanh khác nhau ngồi bên giường nàng, vẻ mặt lo lắng nhìn nàng: “Uống cả sao?”

“Ngươi muốn tiễn ta gặp Diêm Vương sao?” Hoa Diễm Cốt hai mắt đen sẫm, gian nan lấy một lọ thuốc trắng đã dùng được một nửa dưới gối ra, run rẩy đưa cho Kinh Ảnh, vừa định nói thì mắt đã nhắm lại.

Đêm ngày thứ hai, nàng mới khẽ tỉnh dậy.

“Diễm Cốt...” Giọng nói khô khốc của Kinh Ảnh vang vọng bên tai, nàng khẽ quay đầu liền thấy gương mặt tiều tụy của hấn.

“Ngươi đã bao lâu không ngủ rồi?” Hoa Diễm Cốt mơ hồ hỏi.

“Ta sợ ta không gọi Diễm Cốt, Diễm Cốt sẽ không dậy nữa.” Kinh Ảnh nhỏ tiếng nói, sau đó nhẹ nhàng gối đầu vào lòng bàn tay nàng, nhắm mắt một lúc liền nhanh chóng mở mắt, “Diễm Cốt đợi chút, ta lấy cơm.”

Hoa Diễm Cốt định gật đầu nhưng cơn buồn ngủ lại ập đến, dù có thế nào mắt cũng không tài nào mở nổi.

Do đó ngày thứ ba khi nàng tỉnh lại, Kinh Ảnh một tay cầm chén, tay còn lại cầm lọ thuốc, điềm tĩnh hỏi nàng: “Ăn cơm trước hay uống thuốc trước.”

“Thuốc đó là thoa bên ngoài...” Nàng cuối cùng cũng có được cơ hội nói ra câu này.

“Vậy thì ăn cơm.” Kinh Ảnh lập tức diu Hoa Diễm Cốt để nàng dựa vào lòng hấn, tay chân lóng ngóng dứt nàng ăn.

Hoa Diễm Cốt tuy không có chút khẩu vị nào nhưng cũng miễn cưỡng bản thân ăn nửa chén.

“Ta ăn xong rồi.” Nửa chén cháo vào bụng, nàng liền từ từ đẩy chén đi.

“Vậy thì cởi y phục.” Kinh Ảnh điềm đạm đổ dược cao trong lọ vào tay.

“... Đưa cơm đây, ta ăn nửa chén nữa.” Hoa Diễm Cốt lập tức nói.

“Đợi chút nữa hãy ăn, thoa thuốc quan trọng hơn.” Kinh Ảnh nghiêm túc nhìn nàng, “Diễm Cốt muốn tự cởi hay để ta giúp Diễm Cốt cởi?”

Vốn định nói để nàng tự làm nhưng lại bị ai phát hiện sức lực của nàng chỉ đủ để cử động ngón tay. Chỉ đành thở dài hết cách: “Ta tự cởi... người, lát nữa người thoa thuốc cho ta có thể che mắt lại không?”

“Che mắt lại sao thoa thuốc?” Kinh Ảnh khó xử nói, “Để ta nhìn một lần là được... trí nhớ của ta rất tốt, bất luận vết thương ở đâu, chỉ cần nhìn một lần mười năm cũng không quên...”

“... Bỏ đi, người che mắt ta lại đi!” Hoa Diễm Cốt hàm lệ nhắm nghiền mắt.

“Vâng.” Một sợi thất lưng xuất hiện từ phía sau, che lấy mắt Hoa Diễm Cốt, sau đó nhẹ nhàng cột lại phía sau đầu nàng.

Hoa Diễm Cốt giật mình, nàng chỉ là nói đùa không phải muốn che thật a! Vừa định thốt ra lời thì đột nhiên cảm thấy trên lưng lạnh lạnh, một ngón tay thô ráp đang áp trên vết thương của nàng, ngón tay ấm nóng như lửa không ngừng lốt đi trên cơ thể nàng...

Nguyệt lương như thủy mãn trì đường, đạm phong vi huân thị hoa hương⁽¹⁾.

Kinh Ảnh đóng cánh cửa phòng Hoa Diễm Cốt lại, sau đó đưa tay lau đi mồ hôi trên trán.

“Mau quên đi mau quên đi...” Hấn không ngừng lẩm bầm cứ như hòa thượng niệm kinh, nhưng tiếc thay chỉ sẽ hết như lời hấn nói khi trước, e là dẫu có mười năm hấn cũng không thể nào quên được cơ thể mềm mại dưới ngón tay hấn khi này...

“Tiểu tử đó lại trở ra kia!” Âm thanh huyền não vang lên, Kinh Ảnh dần dần ngẩng đầu nhìn về phía rừng đuốc dày đặc trước mặt.

Tên hái hoa mặt xanh mày tím đứng phía sau đội ngũ, chỉ tay về phía Kinh Ảnh quát: “Giết hấn! Cô gia có thưởng, cô gia có thưởng!”

Kinh Ảnh nhìn về phía họ, ánh mắt diễm tĩnh từ trên người tên hái hoa đang nhảy dựng người từ từ di chuyển sang những tên hung thần ác bá.

Liên tiếp ba ngày, bọn hái hoa đến từ Cố phủ cứ như ruồi hút máu đuổi mãi không đi, tên hái hoa tay cầm văn thư của quan phủ, dùng danh nghĩa Hoa Diễm Cốt kháng cự mệnh lệnh triều đình gây náo loạn, cuối cùng được quan phủ phê chuẩn mặc cho hấn ta bỏ tiền mời một lũ vong mạng đồ, ngày đêm xông vào Hồng Dược đường nhằm giành được Hoa Diễm Cốt từ bên trong ra.

Nhưng ả duy nhất họ không qua được chính là Kinh Ảnh. Hấn một mình một kiếm, trấn thủ ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ không chạy không trốn. Mặc cho uy hiếp dụ lợi thế nào đi chăng nữa, hấn nói thủ là thủ.

“Huynh đệ bọn ta cũng là nhận tiền hành sự, huynh đệ, đắc tội rồi.” Vong mạng đồ lần này được tên hái hoa thuê đến cứ nhiên là bọn sát thủ nổi danh trên giang hồ. Bày bố sát trận vây quanh Kinh Ảnh, các loại vũ khí trong tay như

đao, thương, thích in bóng xuống nền đất, trông dữ tợn vô cùng phảng phất như một con dã thú sẵn sàng phá đất xông ra bất cứ lúc nào.

Kinh Ảnh một mình đứng nguyên tại chỗ, từ từ nhắm mắt lại.

‘Kang’ một tiếng, trường kiếm trong tay phải dần dần xuất tiêu, ánh sáng lưỡi kiếm rơi vào gương mặt hắn, Kinh Ảnh từ từ mở mắt ra, mục quang tựa kiếm những ai bị ánh mắt của hắn tóm được hết như bị thanh danh kiếm hiểm có chỉ vào cổ.

Mãn đường hoa túy tam thiên khách, nhất kiếm sương hàn thập tứ châu.

Có hoa ắt có kiếm, có lẽ trong âm thầm lặng lẽ, việc Hoa Diễm Cốt đến trấn Thẩm Hương chính là vì gặp gỡ thanh kiếm của nàng.

“Hữu danh vô tính, hữu tử vô sinh.” Thanh kiếm trong tay Kinh Ảnh vẽ ra một vệt ngân quang, giọng nói đằm đằm vang lên bên tai mỗi người, hắn nói, “Ta, Kinh Ảnh, nguyện làm tử sĩ cho Hoa Diễm Cốt. Ai muốn làm hại Diễm Cốt, thì bước qua xác của ta trước.”

Ghi chú:

1. Trăng mát tựa nước đầy ao hồ, gió nhẹ khẽ đưa mùi hoa thơm.

Chương 15

Ngã Hoa Khai Hộ Bách Hoa Sát

Vàng dương hé lộ, chim tước ríu rít, từng con từng con đậu ngoài đầu cành, thỉnh thoảng mổ mổ nhụy hoa. Cành hoa khẽ đung đưa theo gió, từng cánh từng cánh bay vào mái hiên, rơi lên trên trán Hoa Diễm Cốt nơi đầu giường.

Mi mày khẽ nhíu, Hoa Diễm Cốt từ từ mở mắt ra.

“Ta ngủ bao lâu rồi?” Nàng hỏi rồi nhưng không một ai đáp, một lúc lâu sau, Hoa Diễm Cốt mới phát hiện Kinh Ảnh cư nhiên không ở bên cạnh nàng.

Đặt tay phải lên cổ tay trái, Hoa Diễm Cốt tự bắt mạch cho mình. Mạch tượng ổn định chỉ hơi yếu chút, xem ra nàng đã không còn đáng ngại gì nữa rồi, vội khoác y phục vào, đẩy cửa bước ra định đi tìm chút thức ăn.

Trước khi đẩy cánh cửa ra, trong lòng nàng thầm nghĩ: Kinh Ảnh cái tên ăn vạ ấy nếu đã không ở cạnh nàng thì hẳn là đang tìm thức ăn ở trong bếp.

Đợi khi cánh cửa khắc hoa ‘két’ một tiếng mở ra, cơn gió mang theo mùi tanh thoảng đến trước mặt nàng khiến nàng ngậy người trước cửa.

Chỉ thấy trong vườn, dưới đất đầy vết máu, tựa như vô số cánh hoa rơi vãi trong cơn mưa gió. Mùoi mấy thi thể lấp đầy mỗi góc nhìn, bên cạnh họ còn có

từng đoạn kiếm gãy bồi táng, điểm tô khiến cho chiếc vườn nhỏ như thành sa trường vừa trải qua trận huyết vũ tanh phong.

Ánh sáng mặt trời dịu dịu gột rửa đi vết máu dưới đất, và cũng lấp ló trên vòng treo kiếm màu lam của hắn.

Dưới chân cửa, Kinh Ảnh đối lưng với Hoa Diễm Cốt ôm kiếm mà ngủ. Vòng dây treo màu lam trên thanh kiếm bị gió thổi bay rất dài rất dài trong gió.

Hắn một tay giữ kiếm, ngồi ở bậc thềm trước cửa phòng Hoa Diễm Cốt, tựa đầu vào kiếm ngủ với vẻ đầy bất an.

Hoa Diễm Cốt nhẹ nhàng đi đến bên cạnh hắn, từ từ khụy xuống, nhìn nửa bên mặt đầy vết thương lớn nhỏ của hắn. Âm thanh đung đưa của chiếc bộ dao đung đưa trên đầu nàng khiến Kinh Ảnh tỉnh giấc.

Kinh Ảnh vội mở to mắt, mâu quang sắc lạnh như kiếm, nhưng khi nhìn thấy gương mặt của người trước mặt mình thì cả người như thê thu vào trong bao kiếm trở nên dịu dàng vô hại. “Diễm Cốt.” Hắn nghiêng đầu, ánh mặt trời rơi vào ánh mắt trong ngần của hắn, Kinh Ảnh thì thầm, “Ta đói rồi.”

Nàng khẽ nhấc tay lau đi vệt đất vàng nơi khoe môi Kinh Ảnh, trầm giọng hỏi: “Những hôm nay... ngươi đều ăn gì?”

“Cái gì cũng ăn.” Kinh Ảnh lẳng lặng nhìn nàng thành thật nói, “Cộng cỏ cũng được, vỏ cây cũng được, gạo sông cũng không sao, nếu như không có thời gian thì trực tiếp ăn cả bùn đất... Diễm Cốt sao vậy?”

Hoa Diễm Cốt không phải ngốc, cảnh tượng như vậy nàng có thể đoán biết chuyện gì đã xảy ra. Và ai canh giữ cho nàng bấy lâu không để kẻ gian thừa cơ, nàng đương nhiên cũng biết rõ.

“Không có gì.” Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng nói, “Bây giờ ngươi muốn ăn gì? Ta đi nấu cho ngươi.”

“Muốn ăn rất nhiều cơm... còn có thịt.” Kinh Ảnh vui mừng, sau đó dường như đột nhiên nhớ lại gì, lấy từ trong người ra một gói giấy dầu đưa đến trước mặt Hoa Diễm Cốt, “Đây.”

“Đây là gì?” Hoa Diễm Cốt nghi hoặc liếc nhìn hắn, sau đó đưa tay nhận lấy.

“Sinh thần của nàng là mừng bảy tháng bảy, đây là lễ vật...” Gói giấy dầu nhuôm bản từ ngón tay Kinh Ảnh trượt vào lòng bàn tay Hoa Diễm Cốt, hắn nói, “Vốn định tặng Diễm Cốt sớm hơn nhưng Diễm Cốt cứ luôn ngủ... cho nên mãi chưa có cơ hội.”

Hoa Diễm Cốt nhìn gói giấy dầu trong tay có chút ngẩn người.

Gói giấy dầu là do Kinh Ảnh gấp, hắn rất khéo tay, vừa kéo dây gói giấy dầu ra, một đóa hoa sen xinh đẹp liền nở rộ trong lòng bàn tay Diễm Cốt. Chỉ tiếc là mặt tiền và kẹo quế hoa chứa bên trong đã có chút tan chút nhuốm máu.

Kinh Ảnh thấy vậy liền khẩn trương nhìn về phía Hoa Diễm Cốt. Hoa Diễm Cốt cầm đóa hoa sen trong tay rất lâu rất lâu, mới nhẹ nhàng hỏi: “Tại sao lại tặng ta lễ vật?”

“Đại nương ở tiệm cá tiệm gạo tiệm điếm tâm đều nói, nếu như ta tặng lễ vật cho Diễm Cốt... có lẽ Diễm Cốt sẽ không đuổi ta xuống giường.” Kinh Ảnh mặt không biểu cảm nói.

Hoa Diễm Cốt lặng người hồi lâu, sau đó trừng mắt nhìn hấn: “Sau này chuyện của chúng ta không được nói với người khác! Dù cho họ có dùng thức ăn dụ dỗ người, người cũng không được nói!”

“Được.” Kinh Ảnh đáp.

Nàng khẽ thở dài bi ai, cầm lấy một viên kẹo quế hoa, vừa đùa bỡn vừa hỏi: “Tên gốc người... thứ ta có thể cho người Cố Triều Huy cũng có thể cho người. Thứ ta không thể cho người có lẽ hấn ta cũng có thể cho người, suy cho cùng, người tại sao lại đứng về phía ta... người muốn lấy được thứ gì từ người ta?”

“Cho ta một chén cơm trộn thịt cá là được.” Kinh Ảnh điềm tĩnh nhìn nàng.

Hoa Diễm Cốt cười như không cười nhìn hấn: “Thứ người cần chỉ có chút ấy thôi sao? Ta không tin.”

“Lúc ta còn nhỏ khi phải chịu đói, ta cảm thấy thiên hạ rộng lớn nhưng thứ tốt nhất không ngoài một chén cơm có thịt không lẫn cát.” Kinh Ảnh mỉm cười, vẻ mặt dường như thoáng tia thương tang, “Nhân gian chí khổ, cầu mà không được... Thứ muốn có được càng nhiều càng tốt thì sống càng đau khổ, thứ muốn có được càng ít càng đơn giản ngược lại có thể vui vẻ... bây giờ chỉ cần ta có được một chén cơm với thịt cá, chỉ cần thế ta sẽ có thể vui vẻ cả ngày, Diễm Cốt, Diễm Cốt nói cho ta biết, ta nên vọng tưởng càng nhiều thứ hơn sao?”

Hoa Diễm Cốt lặng người nhìn hấn.

“Ngày mong có ba bữa, đêm mong được một nơi nghỉ chân.” Kinh Ảnh nhìn nàng, “Mong ước nhiều hơn chút chỉ là khi chết đi có một manh cỏ chiếu, một nơi chôn thân, và cả khi sang năm mới hoặc tiết thanh minh có thể còn có một người nhớ đến ta... ta có thể hi vọng người ấy là Diễm Cốt không?”

Nàng nhìn hấn, “Ta ta ta” ngập ngừng cả nửa ngày trời, cuối cùng thở dài một tiếng, bước lên trước một bước tựa trán vào ngực hấn, nhỏ tiếng ảo não, “Ta thua rồi...”

Kinh Ảnh nghiêng đầu không hiểu nhìn nàng.

“Ta biết ta không nên dễ dàng tin người.” Nàng cay đắng nói, “Ta cũng biết nếu như ta tin lầm người, sư phụ và đại sư huynh cũng sẽ vì ta mà bị liên lụy... nếu người đã cứu ta một mạng, ta đương nhiên trả người một mạng, sau này nếu muốn phụ nhau, người cứ hại một mình ta đừng động đến sư phụ ta.” Cuối cùng nàng vẫn là tin hấn.

Từ nhỏ đến lớn, ngoài sư phụ và đại sư huynh, những kẻ khác đều đối với nàng có tâm địa bất chính, họ luôn muốn có được thứ gì đó từ trên người nàng hoặc giả trực tiếp muốn có được nàng.

Nàng xảo ngôn thiện tán, trường tu thiện vũ, ngữ tiểu yên nhiên, dù là vương công quý tộc cũng dễ dàng bị nàng cự tuyệt ngoài ngàn dặm, nhưng đến cuối cùng vẫn không đẩy vị thiếu niên trước mắt này đi khỏi. Chỉ có thể thở dài, thế gian vạn vật một vật khắc một vật.

“Ta không bao giờ tin ai, nếu đã tin một người thì sẽ là cả một đời.” Hoa Diễm Cốt nhắm mắt lại, thở dài: “Ta tin ngươi, ngươi... đừng phụ ta.”

‘Keng’ một tiếng, trường kiếm rơi xuống đất, Kinh Ảnh dang tay ôm lấy Hoa Diễm Cốt.

Lưu thủy đậm, bích thiên trường, hồng trần nhất sát phong loạn, thổi tan được cánh hoa tử vi, thổi tan được nhân duyên tơ hồng.

“Tiểu tử bên trong, mau từ bỏ kháng cự ! Đặt hạ đồ đao lập địa thành phật a! Cố gia bọn ta sẽ cho ngươi tiền!” Tiếng của tên hái hoa không đúng lúc truyền lại, khiến cả hai giật nảy.

Hoa Diễm Cốt quay đầu đi, chỉ thấy một bọn quan sai và giang hồ lãnh nhân xông vào, một tên hái hoa đầu đội nắp nồi lấp ló phía sau bọn người đó, không ngừng uy hiếp dụ lợi.

“Đến đúc lúc lắm!” Hoa Diễm Cốt trừng trừng nhìn bọn người đang tiến đến, cười lạnh.

“Đê ta.” Kinh Ảnh dường như đã quen với việc này, nhặt lấy thanh trường kiếm dưới đất, ánh mắt nhìn đối phương hết như đang nhìn bọn người chết.

“Đừng vội ra tay.” Hoa Diễm Cốt lên tiếng căn dặn, sau đó liền quay người bước trở về phòng, lúc bước ra trong tay đã cầm theo một tấm kim bài giắt lưng.

Cúi đầu nhìn tấm kim bài, Hoa Diễm Cốt nhớ lại vào ngày xuất sư, sau khi tiễn sư phụ rời khỏi, đại sư huynh từ phía sau gọi nàng lại, sau đó ném tấm kim bài này cho nàng. “Bỏ đại gia tuyệt đối không thể làm bồi giá cho ngươi, tấm kim bài này ngươi cứ cầm đi dương oai diểu võ đi!” Về mặt đại sư huynh đầy ngạo nghễ lờm nàng, “Nhưng mà nếu như ngươi dùng rồi... hahahaha, thì nhớ trở về báo đáp bỏn đại gia a!”

... Nếu không phải đến đường cùng nàng thật sự không muốn dùng món đồ của tên ấy...

Hoa Diễm Cốt thâm nghĩ trong lòng, trên mặt không hề để lộ chút biểu hiện, chỉ thấy nàng thuận tay ném tấm kim bài ấy đến trước mặt họ, lạnh lùng mở miệng: “Nhặt lên!”

Bọn quan sai và giang hồ lãnh khách ngậy người trước khí thế của nàng, họ cứ nhiên quay đầu nhìn nhau.

“Đây là cái gì?” Một tên quan sai đến bắt người xấu tiện tay khẽ khều nhẹ, dùng dao lật tấm kim bài dưới đất lên, đưa tay tóm lấy đưa đến trước mặt, chỉ thoáng nhìn qua mặt đã biến sắc.

Những kẻ bên cạnh thấy vậy liền hiếu kì vờn cổ sang nhìn.

Kim bài được điêu khắc tinh tế, không phải là tay nghề ở dân gian, và chữ khắc trên ấy mới thật sự khiến người khác kinh hãi.

Tám chữ rồng bay phụng vũ đủ khiến người khác dọa đến gan cũng nháy ra ngoài.

“Cẩm y vệ chỉ huy sứ - Hàn Quang.” Quan sai từng câu từng chữ đọc ra những chữ trên tấm kim bài, ánh mắt nhìn Hoa Diễm Cốt đã không khác gì nhìn thấy hổ dữ, “Người, người là?”

“Việc của cẩm y vệ làm, có nơi để người xen vào sao?” Hoa Diễm Cốt chấp tay mà đứng, bước đi đầy tự tin, không để bất cứ ai trong mắt, “Còn không ra đây?”

Quả đúng như nàng nghĩ, một bọn cẩm y vệ thân mặc phi ngư phục, lưng mang tú xuân đao từ ngoài đầu tường trèo vào.

Lòng khẽ thờ phào, nàng biết lần này xem như đã an toàn, cẩm y vệ thân là cơ cấu đặc vụ tiếng xấu đồn xa của Sở quốc, tuy họ có kẽ là chui nhưng việc nhỏ như tên hái hoa cưỡng nạp tiểu thiếp họ cũng lười quản đến, trước đó nếu như nàng lấy ra kim bài chỉ e là không những không thể giải quyết được bọn người này mà ngược lại ngay cả kim bài cũng không giữ nổi. Nhưng nàng không ngờ, sự việc lại bị tên hái hoa làm lớn đến vậy... đến lúc này nếu như cẩm y vệ không chen vào thì xem như họ chỉ biết ăn mà không làm được gì.

Có thể nói tên hái hoa ấy đã bị gây ông đập lưng ông.

Người dẫn đầu bọn cẩm y vệ Bách Hộ nhanh chóng bước lên trước, đến cạnh tên quan sai đoạt lấy tấm kim bài, xác định là thật, hẳn ta liền tỏ vẻ như đều là người của nhau cả, cố gượng cười thoáng chút lấy tia lòng nàng: “Không biết vị này với chỉ huy sứ đại nhân là... ài, thoáng nhìn là biết có quan hệ gì rồi!”

Khóe môi Hoa Diễm Cốt khẽ co giật, vừa định giải thích với hẳn ta thì đã thấy đối phương quay đầu đi, bộ dạng hung thần ác sát phẩy tay: “To gan lắm! Giữa thanh thiên bạch nhật, các người cư nhiên dám cướp dân nữ... còn cướp cả người của chỉ huy sứ đại nhân nữa chứ, toàn bộ bắt lại hết, đưa vào Đông Xưởng lau dọn một trăm lần, không thấy xương thì không được dừng lại!”

Một bọn cẩm y vệ tựa như lang như hổ ‘grừ grừ’ xông lên. Ứng khuyến triều đình bắt người như vậy mỗi, kể từ hôm ấy trên dưới Cố phủ suốt ba ngày không được yên ổn, còn về việc họ bị cẩm y vệ xé mất bao nhiêu miếng thịt, thì đó không phải là điều Hoa Diễm Cốt quan tâm.

Môn tiên đào hoa tạ, chỉ đãi xuân phong lai.

Hoa Diễm Cốt nhẹ nhàng khóa cánh cửa son loang lổ sắc màu lại, sau đó liếc nhìn tiểu viện nơi nàng sống hai năm nay.

“Ngày này năm sau, rượu hoa đào ta chôn dưới cây đã có thể uống được.” Nàng quay người lại, mỉm cười với Kinh Ảnh đang ngồi trên xe ngựa, “Đến khi ấy ta sẽ mời ngươi uống.”

Kinh Ảnh tay bưng chén cơm trộn thịt cá, ngồi trên xe ngựa ăn ngon lành, khi nghe thấy lời của Hoa Diễm Cốt liền ngẩng đầu nhìn nàng mỉm cười.

Bánh xe lăn đều, lăn qua ngõ nhỏ đá xanh tĩnh lặng, mưa phùn Giang Nam, cỏ trăn Thâm Hương, dần dần nhạt đi chỉ để lại trên nền đất tia ưu buồn.

Lúc này Hoa Diễm Cốt không làm sao ngờ được rằng, thứ đang đợi chờ nàng ở phía trước không chỉ là phồn hoa phú quý của kinh thành mà còn là một trận đại chiến nghiêng trời ngửa đất.

Ngàn ngàn vạn vạn họa bì sư, từ núi rừng phần mộ, tiên sơn linh đảo ồ ạt đổ đến, áo trắng chân trần, lưng mang hộp gỗ, tay cầm huyền binh, từ bốn phương tám hướng đổ về kinh thành, tựa như phồn hoa vạn ngàn bất kể xuân hạ thu đông đều tranh nhau khoe sắc tại cùng một mùa, cùng một nơi.

Rốt cuộc, ai có thể ngã hoa khai hậu bách hoa sát, điều tận thế thượng phồn hoa!

Chương 16

Loạn Phần Cương Thượng Yên Chi Hương

Kinh thành phồn hoa, tiểu trấn nhỏ ở Giang Nam đương nhiên không thể sánh bằng.

Xe ngựa dần vào con phố náo nhiệt, phố chợ tấp nập, hàng tiệm đông đúc, những gian hàng dưới đất bày bán nào là lâu kim bát bảo bình, tranh chữ cổ xưa và cả đèn lưu ly thủy tinh, tượng Di Lạc gỗ, những món từ hải ngoại chuyên đến vân vân. Trong lòng hấp là những viên bánh quế hoa nóng hôi, những chiếc bánh bao thủy tinh, bánh phát... tiếng rao bán náo nhiệt và hương thơm ngây ngất của bánh ngọt ngập tràn cả kinh đô.

Người yêu thích đồ ngọt như Hoa Diễm Cốt dĩ nhiên không kháng cự được sức hấp dẫn này, ngay lập ra lệnh dừng xe ngựa lại để Kinh Ảnh đi mua một gói lớn thức ăn vặt cho nàng.

“Tiểu thư, có phải bây giờ đi đến phủ của chỉ huy sứ đại nhân?” Cẩm y vệ lái xe ngựa thừa cơ hỏi nàng.

Suy nghĩ một lúc, Hoa Diễm Cốt lắc đầu đáp: “Tay không đến đây rất vô lễ, vạn nhất bị Hàn Quang cười nhạo, ta sẽ không sống nổi nữa... để ta xuống xe ngựa ở phía trước được rồi, ta đi mua chút lễ vật.”

Xe ngựa dừng lại bên đường, Hoa Diễm Cốt từ từ bước xuống, dẫn theo Kinh Ảnh đi được một đoạn được mới liếc nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói với hắn: “Bánh quế hoa này ngon thật, mua ở đâu vậy?”

Kinh Ảnh lẳng lẳng nhìn nàng hồi lâu, sau đó đưa nàng đi mua bánh quế hoa. Mua cả thấy ba gói lớn bánh quế hoa, Hoa Diễm Cốt mới hài lòng bước vào một gian ngọc khí, chọn một cây trâm ngọc tốt cho sư phụ, còn về đại sư huynh thì...

“Lấy cây trâm rẻ nhất của tiệm các người ra đây.” Hoa Diễm Cốt mỉm cười nói.

Lão bản vốn đã đem chân tiệm chi bảo ra với hy vọng Hoa Diễm Cốt bỏ ra thêm một số ngân lượng, sắc mặt bỗng nhiên sững sờ, nghi hoặc hỏi: “Rẻ... nhất?”

“Đúng, rẻ nhất.” Hoa Diễm Cốt nhú mày nhìn ông ta, “Bao nhiêu tiền?”

Sau khi nghe lão bản báo ra con số, Hoa Diễm Cốt liền dẫn Kinh Ảnh bước ra khỏi tiệm.

“Diễm Cốt không mua nữa sao?” Kinh Ảnh điềm điềm nhìn nàng, “Nếu chỉ là chút tiền ấy, ta có thể ra trước cho Diễm Cốt.”

“Thứ tặng cho đại sư huynh đâu cần phải phí thế.” Vẻ mặt bất cần, nàng nói, “Đi, mua trái chuối tặng huynh ấy.”

Lúc đến nơi đã là hoàng hôn, hai người trước trước sau sau lại tốn không ít thời gian nữa, đợi khi ra khỏi cửa lớn của gian ngọc khí, trăng đã lên cao, cảnh sắc chợ đêm ở kinh thành phần hoa đã bắt đầu hé màn.

Nhà nhà treo đầy lồng đèn, đèn trắng giao hòa, đẹp không thể tả. Tài tử giai nhân, tay nắm tay thì thầm trò chuyện, chàng mang ngọc bội tặng ta, ta mua ngọc mai tặng chàng, tựa như hý kịch, thần tiên vô số, từng bước thêm hương, đắm say ánh nhìn.

“Thất tịch đã qua, sao chợ đêm vẫn còn mở?” Hoa Diễm Cốt không hiểu, lòng thâm hỏi.

Một vị nam tử bên cạnh nghe thấy những lời của nàng liền cười giải thích: “Vị muội muội này chắc hẳn là từ nơi khác đến đây? Quốc sư một tháng trước đã ra một đạo lệnh, cho phép kinh thành chợ đêm như ngày, đêm đêm như thất tịch... haha, mọi người đều đoán, quốc sư sát phạt quả quyết, sao có thể ra lệnh này, nhất định là bởi vì vị nữ tử nào đó... chỉ là một cuộc việc như thế nào, e là chỉ có trong lòng quốc sư và vị nữ tử ấy biết rõ.”

Trong lòng Hoa Diễm Cốt dĩ nhiên là hiểu rõ. Chỉ cảm thấy một luồng khí âm áp chảy vào tận tim, nàng khẽ thở dài: “Sao có thể tốn kém như vậy...”

Nàng còn ngỡ sư phụ sớm đã quên mất sinh thân của nàng, nhưng thật ra, người đã chuẩn tất cả bị từ trước, chỉ còn đợi nàng quay về.

“Đó là gì?” Âm thanh của Kinh Ảnh bỗng dưng vang lên.

Hoa Diễm Cốt lúc này mới hoàn hồn, ngẩng đầu lên, chỉ thấy trước mặt hai hàng thanh y gia đình tiến đến, ai nấy cũng cao to cường tráng, tay cầm hai tấm vải lụa dài, vây hết nửa con phố, bá tánh bình thường đều bị họ cách biệt bên ngoài vải lụa.

Mọi người lao xao, Hoa Diễm Cốt bất cẩn bị đoàn người đẩy đi, tách khỏi Kinh Ảnh.

“Đây là gì?” Nàng nhú mày, nhìn dòng người rộn rã kia, trong lòng thâm nghĩ nàng chẳng qua chỉ rời khỏi kinh thành hai năm, sao lại xuất hiện nhiều sự việc kì lạ vậy.

“Thế gia tử đệ đều gọi đó là Cẩm Bộ Trưởng, hoặc Tử La Tâu Trưởng.” Trả lời nàng vẫn là vị nam tử khi nãy, chỉ nghe hắn ta mỉm cười nói: “Chợ đêm như thất tịch, quan gia quý nữ thích ra dạo, nhưng dạo gần đây kinh thành không được yên bình, một bọn buôn người chuyên xuất hiện trong chợ đêm, thừa lúc hỗn loạn ra tay với nữ tử xinh đẹp, mấy ngày trước nữ nhi của Lễ Bộ Thị Lang cư nhiên bị bắt cóc đi. Do đó mấy hôm nay phàm là nữ tử quý tộc đến đây, nhất định phải giăng loại bộ trưởng này, một là để ngăn thường dân chen chúc, không ra thể thống. Hai là để cảnh cáo bọn buôn người, người nữ tử trong bộ trưởng các người không thể động đến.”

“Sao người biết nhiều thế.” Hoa Diễm Cốt nhân thế hỏi, đôi mắt vẫn tìm kiếm bóng hình Kinh Ảnh trong dòng người.

“Đương nhiên.” Vị nam tử ấy đưa tay lên, một chiếc khăn tay từ phía sau ụp lấy mặt Hoa Diễm Cốt. “Ta chính là bọn buôn người đó.”

Lật thuyền trong công rãnh, chính là ám chỉ Hoa Diễm Cốt.

Đội khi nàng mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, toàn thân đã mềm nhũn, đầu gối trên đá với trắng, bên cạnh là cỏ hoang lổn nhổn, gió lạnh thoáng qua, từng gò từng gò phần mộ vây quanh bụi cỏ hoang.

Nơi này, là mộ hoang ngoài thành.

“Hôm nay có thể xem như câu được cá lớn.” Một bàn tay thô ráp ngắt nhẹ gương mặt nàng, tên đứng đầu bọn buôn người ngắt gương mặt của nàng cho bọn nam tử bên cạnh nhìn, khiến nhìn đến chảy nước bọt.

“Đại ca đại ca, tiền công tháng này ta không cần nữa, để... để ta làm một lần được không?” Một tên lỗ mãng lau lau nước bọt, ánh mắt gian tà nhìn Hoa Diễm Cốt.

“Đừng hòng!” Tên đứng đầu bọn buôn người một bạt tay tát xuống, mắng: “Tên vô dụng! Ta dẫn các người đến kinh thành là để phát tài chứ không phải là chơi đùa với nữ nhân! Nếu như không chịu đựng được thì... kìa, bên kia còn có một người!”

Tên nam tử bị đánh xoay người nhìn theo, chỉ thấy phía trước không xa có vị nữ tử trẻ, thân mặc lụa đỏ, son phấn nòng nặc. Dẫu cách xa một con sông cũng có thể ngửi thấy được, xem ra có vẻ tinh dậy sớm hơn Hoa Diễm Cốt, lúc này vị nữ tử ấy một tay bung mặt khóc thút thít.

Hắn ta không dám trái lệnh đại ca, hơn nữa thứ không cần tiền không ăn thì uổng! Nhất thời cảm ơn tên đứng đầu bọn buôn người, sà về phía vị nữ tử áo đỏ.

“Aaaa!” Một tiếng hét thảm thiết vang vọng cả khu mộ hoang.

“Đại ca!” Vị nam tử ấy quay trở lại, vừa khóc vừa bò trở về bên cạnh tên đứng đầu bọn buôn người, “Đại ca huynh không thể đối với đệ như vậy, nếu như huynh cảm thấy đệ làm sai, đánh đệ hay mắng đệ thậm chí phạt ngân lượng của đệ cũng được, nhưng ả ta... oa oa oa... đại ca, muốn đệ thương ả ta, chỉ bằng huynh thương đệ còn hơn!”

“Muốn chết à!” Tên đứng đầu bọn buôn người nghĩ cũng không nghĩ liền tặng hắn ta mấy bạt tay, sau đó mơ mơ hồ hồ nói, “Cô nương này say khướt ngã bên đường, bị ta tiện tay nhặt được, sao? Khó coi lắm à?”

“Đại ca, bọn đệ đi xem thay huynh.” Vài tiểu đệ khác lập tức hăng hái thay tên đứng đầu bọn buôn người đến phía trước kiểm hàng... chỉ liếc nhìn một cái, cả bọn đã vừa khóc vừa chạy, thậm chí còn có người gào to một tiếng đã tự chọc mù mắt mà chết...

Tên buôn người nhìn bọn thủ hạ mất đi sức chiến đấu, lòng thâm sợ hãi: “Tà môn thế a... nhìn sao cũng chỉ là một nữ nhân thôi a...”

Dứt lời, hắn ta như thể hạ quyết tâm, hai tay nhỏ hai ngum nước bọt, sau đó xoa xoa tay, hung hăng về phía nữ tử áo đỏ.

Hoa Diễm Cốt nằm dưới đất lạnh lùng nhìn hắn ta, nắm đấm siết rồi lại buông, nàng chỉ cảm thấy thuốc mê dần tan đi, sức lực trở lại với cơ thể, chỉ cần kéo thêm chút thời gian nữa nàng sẽ có thể để bọn buôn người này biết sự lợi hại của chiếc roi trên người nàng.

Chỉ tiếc là, bọn buôn người này dường như đại hạn chưa đến, mạng chưa đáng tuyệt.

“Ngẩng đầu lên!” Tên đứng đầu bọn buôn người vể mặt hung hãn quát vị nữ tử áo đỏ, vừa quát vừa nuốt vội nước bọt, lòng thầm nghĩ có phải do hắn ta làm nhiều chuyện thất đức nên khiến những thứ không sạch sẽ tìm đến không...

Vị nữ tử ấy từ từ ngẩng gương mặt đầy lệ lên, mây tan trăng sáng, tựa như chiếc đèn lồng sáng rực soi cạnh vị nữ tử ấy, khiến gương mặt nữ tử hiện rõ trước mắt tên buôn người...

Dường như một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu, thất khiếu⁽¹⁾ lập tức tuôn ra một luồng máu tanh, tên đứng đầu bọn buôn người hai mắt đen sẫm, hồi lâu sau mới cố nuốt máu trào đến bên miệng xuống, sau đó liên tục lùi về sau bảy bước, loạn choạng ngã vào người bọn tiểu đệ.

“Mau, cho ả ta tiền!” Tên buôn người hấp hối rên rỉ nói: “Cho ả ta tiền, mời ả ta đi!”

Bao nhiêu nam nhân cư nhiên không dám đến gần vị nữ tử ấy một bước, chỉ từ xa ném tiền đến bên chân vị nữ tử.

“Nô gia Yên Chi, tuy chỉ là xưởng kĩ, nhưng bán thân không bán nghệ, nô gia là người biết điều, sao có thể nhận tiền mà không làm việc?” Vị nữ tử áo đỏ vừa khóc vừa nhặt lấy quan tiền dưới đất, bỏ vào trong hầu bao thiếp thân, sau đó mỉm cười với họ nói, “Nếu như các vị đại gia đã trả đủ ngân lượng, đêm nay, hãy để Yên Chi hầu hạ các vị.”

Một đồng ngân lượng ngấp đầu ném đến, va vào mặt nàng ta.

“Cút đi! Cút đi!” Bọn buôn người như thể nhìn thấy yêu quái, trong lúc hoảng sợ, chỉ nhớ được dùng ngân lượng trừ tà.

“Ai da, từ khi nô gia xuất đạo đến nay, chưa từng thu được khoản tiền lớn như thế này.” Yên Chi lau vết máu trên trán, mỉm cười kinh thiên địa khắp quỷ thần, “Xem ra chỉ có thể cố hết sức hầu hạ các vị gia nửa năm mới được.”

Nhìn thấy nụ cười của nàng ta, vài tên buôn người không kìm được nôn hết cả cơm tối đêm qua.

“Đi đi đi! Chúng ta đi!” Tên cầm đầu bọn buôn người nôn như thể mang thai tám tháng, cơ hồ hần ta đứng còn không vững, chỉ có thể hai tay choàng lên vai huynh đệ, để họ kéo lê hần ta đi.

Thấy họ đã đi xa, Yên Chi liền sà đến bên cạnh Hoa Diễm Cốt, đôi tinh mâu ôn lương trên gương mặt vô diễm nhìn nàng, “Cô nương không sao chứ?” Yên Chi mỉm cười dịu dàng, gương mặt mắng xanh mắng tím, “Bọn xấu đã bị nô gia dọa chạy rồi, phòng khi họ quay trở lại, nô gia dìu cô nương về nhà có được không?”

Hoa Diễm Cốt ngây người nhìn nàng ta.

Thân là một họa bì sư, lại là đệ tử được sư phụ yêu thương nhất, số da mà cả đời Hoa Diễm Cốt thấy qua có thể được xem như là vô số, vốn ngỡ rằng nàng đã có thể đạt được đến cảnh giới chí cao xem mã nhân bì như da heo, nhưng nay khi ngược đầu nhìn, nàng phát hiện thế gian rộng lớn không hiếm điều lạ, Hoa Diễm Cốt ngẩn người hồi lâu, thần sai quỷ khiến thốt ra một câu: “Yêu nghiệt phương nào, dám làm loạn ở đây...”

Nàng và Yên Chi đều lặng người.

Lúc này Hoa Diễm Cốt mới kịp nhận ra mình đã nói gì, tức thời mặt ửng đỏ.

Yên Chi chỉ mặc nhiên mỉm cười dìu nàng dậy, vừa đi vừa nói: “Không sao không sao, đôi khi nô gia nửa đêm thức dậy tìm thức ăn cũng bị bóng của bản thân dọa phải, cho nên... nô gia không để tâm đâu...”

Nhìn vẻ mặt buồn bã của Yên Chi, Hoa Diễm Cốt nào còn có thể tiếp tục im lặng.

“Việc hôm nay đa tạ tử tử.” Hoa Diễm Cốt vội nói, “Nay ơn cứu mạng, nếu như không báo, đừng nói ta không thể yên lòng, nếu để gia sư biết được, e là sẽ đánh gãy chân ta.”

“Vậy thì cho nô gia tiền đi.” Yên Chi mỉm cười thân thiện nói, “Nô gia thích nhất tiền, muội muội, muội dùng tiền trả ơn nô gia là được.”

Nàng ta xấu tựa vô diệm nhưng lại có trái tim thuần khiết, biết được vị nữ tử trước mặt trời sinh phú quý, mây bùn cách biệt với nàng ta, nàng ta không nguyện trèo cao, chỉ nguyện nhận chút tiền tài để Hoa Diễm Cốt yên lòng.

Hoa Diễm Cốt thấu hiểu tâm tư nàng ta, nàng ngược lại còn sinh ra lòng muốn kết giao.

Nữ tử trên thế gian, người vẻ ngoài xinh đẹp nhưng trái tim xấu xí nhiều vô số, những người nữ tử dung mạo xấu xí trái tim xấu xí cũng không ít, nhưng người như Yên Chi, sinh trong lấm lem chịu sự khinh thường ức hiếp của thế nhân nhưng tính tình vẫn ôn hòa tựa như nước dòng suối nhẹ trôi thì lại rất hiếm.

“Trên người tiểu muội không có tiền.” Hoa Diễm Cốt nhắc đôi tay lên, mỉm cười với nàng ta, “Chỉ có thể tặng tử tử một thứ, hy vọng Yên Chi tử tử đừng chê...”

Ghi chú:

1. Thất khiếu: 2 tai, 2 mắt, 2 lỗ mũi, miệng.